

Nanebovstúpenie Pána A

21. mája 2020

Mt 28. 16 – 20

Milé sestry a bratia v Kristovi

Slávime sviatok, nazývaný Nanebovstúpenie Krista. Tento názov vychádza z ľudskej predstavy sveta na jednej strane a neba ako priestoru nad nami – priestoru, ktorý tým, že nás presahuje, prisudzujeme Bohu. Tento sviatok ale nechce oslavovať niečo, čo sa dá vyjadriť kozmológiou, ani mechanickou predstavou – tu nie je dôležité fyzické vzdialenie sa Ježiša smerom nahor – do neba, hoci názov nás k tomu zvädza. Viac ako záležitosť vyjadriteľná mechanicky, jedná sa o udalosť duchovného charakteru, duchovného významu. Ide o naznačenie smeru duchovna vo všeobecnosti – smeru hore: k tomu, čo nás presahuje. Ježiš Kristus týmto završuje svoje pôsobenie. Touto orientáciou aj my popisujeme naše duchovné snaženie. Snaha o duchovno, snaha o niečo, čo nás presahuje je zároveň niečo, čo potrebuje každý človek. Je to asi dané aj našou antropológiou, stavbou nášho tela – ktoré je našim vzpriamením sa orientované nahor, sme tvormi vzpriamenej chôdze, pohľadu, ktorý smeruje dopredu. Hovorievame, že človek musí vždy kráčať ďalej. Naša vzpriamená orientácia nám zároveň pripomína, naše obmedzenia, pripomína nám, že je tu ešte silnejšia moc, väčšia ako akákoľvek naša ľudská predstava. A zároveň je Boh aj prítomný v našom ľudskom živote.

To, čo nás presahuje, čo prevyšuje naše životy, je v nás prítomné často silnejšie, ako sme ochotní si priznať. To, čo nás presahuje sa nachádza v jadre každej našej ľudskej túžby – pretože túžba vždy ukazuje ponad seba, nedá sa naplniť mechanicky, číselne – svojim objektom. Naplnenie túžby nespočíva v tom, čo môžeme vlastniť; v tom, čo nám môže patriť. Nie - túžba nás vždy posúva ďalej, k vyššiemu cieľu. Tak sme v živote nasmerovaní vždy ďalej, ako hovorieval sv. Augustín – „nespokojné je srdce človeka, pokiaľ nespočinie v Bohu.“ Na tejto pravde nič nezmenilo ani moderné vedecké poznanie, len snáď sme si museli niektoré veci nanovo premyslieť.

Pavol túto pravdu, prítomnosť Krista tak v božom, ako aj v našom ľudskom svete, vedel zrozumiteľne vysvetliť vtedajšiemu človekovi - v rámci voľakedajších predstáv usporiadania sveta. Pavol o tom hovorí aj ako o svojej vlastnej skúsenosti: Ježiš Kristus, jeho odkaz, jeho prítomnosť v ľudstve aj v našom živote je silnejšia, ako všetky mocnosti sveta. Ježiš Kristus je nebeskou mocnosťou, ktorá naše túžby po lepšom svete „ťahá“ a inšpiruje aj dnes. Ježiš Kristus nás aj v dnešnom svete vyzýva angažovať sa v prospech dobra. Dnešné čítanie z listu Efezanom nám pripomenulo aj paradox – Ježiš, ktorý bol najprv ponížený, ktorý musel z rozhodnutia mocných tohto sveta zomrieť ponižujúcou smrťou na kríži sa stáva tým, ktorého moc presahuje akúkoľvek pozemskú moc. Na všetkých mocných sa raz zabudne, na Ježiša Krista nie. A na svojej duchovnej moci dáva podiel aj nám, jeho bratom a sestram vo viere.

Nie preto, aby sme sa vyvyšovali nad ostatných našich ľudských bratov a sestry, ale preto, aby sme aj my mali účasť, na Kristovej moci, ktorá pretvára tento svet – na láske. Ježiš svoje pôsobenie podľa evanjelistov skoncentroval do niekoľkých „rečí“ na vrchu. Bola to reč na vrchu z Matúšovho evanjelia, bolo to premenenie na vrchu Tábor, bol to vrch Golgoty, a je to naostatok vrch, na ktorom zanecháva svoj odkaz učeníkom aj nám: „Ja som s vami po všetky dni až do skončenia sveta.“ Uvedomujeme si,

že Ježiš je naša sila, naša duchovná moc, ktorou aj nás vyzbrojil a s ktorou môžeme zdolávať aj prekážky tohto sveta.